

Tìm lại cơn mưa

Lãm quen nàng trong một đêm mưa, trong quán bar hát với nhau. Nàng hát bài Boulevard, giọng nàng nghe mang mác buồn, khiến Lãm chú ý nhiều hơn. Thằng bạn ngồi cạnh thách Lãm tán tỉnh được nàng.

- Em là ca sĩ của quán này hả?.

Nàng mỉm cười, đôi mắt đong đưa, nàng trở lại chỗ ngồi của mình cùng cô bạn thân. Lãm lảo đảo đi theo sau nàng...

Lãm trở về phòng trọ, người ướt nhẹp vì mưa, vì đói, anh lục tìm mì gói dự trữ để ăn. Thằng bạn thân cất tiếng.

- Hết tiền ăn rồi mà còn dám bao nàng uống nước, mày chơi sang quá ha.

- Không lẽ để cho cô ấy trả sao.

- Tao nhìn thấy con bé đó có vẻ khá giả đó, có cua nổi không?.

Lãm tặc lưỡi, lắc đầu...

- Hên xui!.

Khuya, căn phòng chìm dần trong bóng tối, Lãm trăn trọc, không ngủ được, hình ảnh và giọng hát nàng đang nhảy múa tung tăng trong đầu Lãm khiến chàng không thể nào chợp mắt được. Lãm bật người dậy, mở cửa sổ, châm thuốc và... ngấm trắng.

Điện thoại Lãm sáng đèn giữa đêm khuya, một số máy lạ. Lãm tò mò, nhú mồm rồi nghe điện thoại.

- Ai vậy?.

- Mai anh qua nhà đón em đi học nha!.

Nàng tắt máy khi Lãm còn chưa hết ngạc nhiên, Lãm cười và lại ngấm trắng, đồng hồ chỉ 3 giờ sáng.

Nàng là nữ sinh trường Gia Định, còn Lãm đã là sinh viên năm thứ ba trường Nhân Văn. Lãm yêu thơ văn, còn nàng thì yêu mưa. Hai tâm hồn đồng điệu đã đi bên nhau suốt một chặng đường dài...

Nhiều lần Lãm bực mình vì cái tính bướng bỉnh không chịu nghe lời của nàng, nhưng chỉ cần nàng cười và rút đầu vào ngực Lãm là anh quên hết mọi bực dọc. Nhiều lần đi chơi với Lãm, trời bỗng đổ mưa, nàng bỏ mặc Lãm ra ngoài mà tắm mưa, khi trở lại thì người đã ướt sũng, môi tím tái, tay cứng đờ. Lãm vừa bực vừa thương, Lãm luôn mang theo chiếc áo lạnh khi đi chơi với nàng để phòng hờ những lúc nàng nổi hứng tắm mưa như vậy.

Lãm và nàng yêu nhau thâm thoát đã được hai năm, giờ Lãm đã là một phóng viên của tòa soạn báo, Lãm đi nhiều hơn, ít gặp nàng hơn, cùng nghĩa với việc Lãm không còn chăm sóc cho nàng như trước nữa. Nàng

không trách Lãm, nàng vẫn lặng lẽ dõi theo Lãm trên những trang viết của anh, nàng biết anh đang mãi lo cho sự nghiệp.

Quán cà phê vắng chiều nay, nàng ngồi co ro bên một góc, bên ngoài, trời vẫn đổ mưa, nhưng nàng không nhìn ra ngoài ngắm mưa nữa, cũng không đòi Lãm cho nàng tắm mưa nữa.

- Hôm nay nhìn em xanh lắm, em bệnh hả?.

Nàng lắc đầu, cúi mặt không nhìn Lãm...

- Em sao vậy. Giận anh hả?.

Nàng mím môi nhìn Lãm.

- Anh đổi chỗ cho em được không?.

- Em lạnh à, chỗ đó ngắm mưa mới đẹp.

- Em ghét mưa.

Nàng bước qua ghế của Lãm ngồi, khép người vào vai Lãm như con mèo hoang đang bị đói.

- Anh để dành được một số tiền rồi, anh muốn tháng sau mẹ anh qua nhà xin ba cho anh được cưới em.

Nàng im lặng không trả lời Lãm, hôm nay nàng chỉ muốn ngồi cạnh anh thôi, không muốn làm gì cả.

Một ngày, hai ngày, một tuần, một tháng, nàng không liên lạc với Lãm. Lãm gọi nàng không nghe máy, Lãm nhắn tin nàng chẳng trả lời. Lãm bắt đầu lo lắng, nhưng công việc cứ cuốn anh đi khiến anh không có thời gian để qua thăm nàng. Lãm đứng trước cửa nhà nàng nhưng căn nhà khóa cửa trước, hỏi thăm hàng xóm thì họ nói không biết nàng đã đi đâu. Lãm đi tìm gặp những người thân của nàng, bạn bè của nàng nhưng ai cũng lắc đầu. Nàng đã biến mất...

Lãm lấy vợ, sinh được một đứa con gái xinh lắm. Vợ anh là một giáo viên dạy văn, cô không lăng mạn như nàng vì quanh cô biết bao nhiêu điều phải lo lắng. Lãm bằng lòng với cuộc sống hiện tại, nhưng đôi lúc nhìn con gái tắm mưa, anh lại đau thắt khi nhớ về nàng. Nàng biến mất, nàng coi Lãm như một trò chơi...

Sáng nay Lãm ung dung đến cơ quan, bài viết anh đã hoàn thành và nộp xong, giờ anh có thời gian thanh thoi để làm những việc riêng của mình. Lãm sợ đến quán cà phê một mình vì như thế Lãm sẽ rất nhớ nàng. Lãm cảm thấy có lỗi với vợ khi vẫn còn vương vấn tình cảm với nàng, Lãm không hiểu vì sao nàng lại mất tích một cách bí ẩn như vậy, nàng làm gì, đi đâu, hay nàng có điều gì không thể nói được với Lãm. Lãm thả người trên ghế, để mặc đầu óc nghĩ lung tung. Lãm hút thuốc nhả lên không trung tạo những làn khói đang xoắn vào nhau bay vô hướng...

Chiều chủ nhật, công viên Gia Định đông người, Lãm đưa vợ và con gái đi dạo. Ở khoảng giữa công viên là một bãi sân trống có lát gạch và gần nhiều vòi nước, cứ đến sáu giờ chiều họ sẽ mở vòi lên, cho các em thiếu nhi thỏa thích tắm.

Những vòi nước từ dưới phun lên theo sự ngẫu hứng, rồi bất chợt ngưng, không biết vòi nào sẽ phun tiếp theo, như một trò chơi rượt đuổi. Con gái Lãm rất thích được tắm nơi này, nó cứ hòa mình chạy theo đám

trẻ con đang vui đùa, tiếng cười nói và sự hồn nhiên của chúng không thể nào phân biệt được hoàn cảnh giàu nghèo.

Lãm dõi mắt nhìn theo con gái đang nghịch nước, anh rung mình vì nó giống hình ảnh của nàng đang tắm mưa, chiếc áo dài trắng của nàng in toàn bộ da thịt nàng lên đó, thật quyến rũ đã khiến anh phải quay mặt đi vì sợ...

Lãm có cảm giác như ai đó đang nhìn về phía mình...

Nàng và vợ Lãm đang ngồi ở quán cà phê, nàng nhìn mông lung ra khoảng sân trống như đang cố trốn tránh ánh mắt của vợ Lãm.

- Em khỏe không?.

- Dạ, em ổn chị ạ!.

Cô nhìn nàng như dò xét.

- Tại sao cứ nói mình ổn trong khi vẫn còn đau, sao em không cho Lãm biết.

- Anh ấy giờ đã là chồng của chị, chị hãy giữ lấy, đừng để anh ấy phải bận tâm vì em.

Cô nhìn ra xa, cố gắng để hai giọt nước không rơi từ khóe mắt.

- Em sai rồi, Lãm... vẫn là của em, chị chỉ là người vay mượn và thay thế tình cảm của em mà thôi.

Nàng nhìn cô, hai người phụ nữ biết mình đang chên vênh.

- Em ngồi đây đợi Lãm nhé, dù sao em cũng phải gặp anh ấy một lần trước khi ra đi.

Đêm trong quán cà phê vắng, nơi hai người từng hò hẹn.

- Em làm cái trò gì vậy?.

Nàng cúi mặt.

- Em định trốn anh cho tới khi nào?.

Lãm nóng tính, dần vật nàng.

- Em nói đi, hôm nay em phải nói cho anh hiểu, rồi mai em có biến đi đâu anh cũng không quan tâm nữa.

Nàng không nói, nước mắt tuôn rơi. Lãm hét lên cho thỏa nỗi uất ức đã chịu đựng suốt mấy năm qua.

- Em nói đi...

Tiếng của Lãm hét lớn làm nàng rung mình.

- Em... em nhớ anh.

Lãm nhếch mép cười chua chát...

- Em xin lỗi!.

Nàng đứng bật dậy, chạy ra khỏi quán khi nước mắt đang còn rơi. Lãm vẫn ngồi im, không níu kéo, anh đang cảm thấy sự hụt hẫng, chơi vơi.

Cơ quan cử Lãm đi về tỉnh để viết bài, lần này đi vài ngày nên Lãm phải chuẩn bị đồ, vợ Lãm đã cặm cụi ủi từng bộ đồ và bỏ những vật dụng cần thiết cho Lãm. Hôm nay nhìn cô có vẻ héo hắt. Lãm vòng tay ôm chặt từ bờ vai vợ.

- Anh xin lỗi, từ nay anh sẽ không để em phải buồn nữa.

Cô kéo tay Lãm ra.

- Ừ, từ nay, em cũng sẽ không buồn nữa.

Lãm cúi đầu tính ôm hôn vợ nhưng cô đã quay mặt đi hướng khác, mắt cô đang ướt. Cô vói tay lấy một phong thư nơi đầu giường đưa cho Lãm.

- Em muốn nói với anh một việc, nhưng nhìn vào mắt anh em không thể nói được, em đành viết ra đây. Đó là tất cả sự thật về một người con gái mà anh từng yêu. Và sau khi anh đọc xong em sẽ có quyết định của mình.

Nói rồi cô bỏ đi qua phòng con gái. Lãm cầm lá thư, dường như anh đang nín thở để mở thư ra đọc. Chồng yêu!

Bao năm nay em không nói ra sự thật vì em sợ chồng sẽ bị sốc và mất tinh thần. Hơn nữa vì con, em muốn anh toàn tâm toàn ý lo cho con. Bé Bin bao nhiêu tuổi là bấy nhiêu ngày tháng em sống trong đợi chờ... đợi chờ chồng sẽ quên cô ấy... nhưng cái bóng cô ấy quá lớn nên nó đã chiếm trọn tâm trí của chồng, không có chỗ dành cho em.

Cô ấy là bạn thân của em, đêm xảy ra chuyện cô ấy đã nhờ em chăm sóc cho anh. Mưa, chính mưa đã cướp mất của cô ấy tất cả. Con mưa nghiệt ngã hôm đó đã làm chao đảo cuộc đời và số phận của cô ấy. Cô ấy bị chính cha mình ... khi cô vừa tắm mưa về, khi ông ấy tỉnh rượu, vết nhor và những túi nhục vẫn ám ảnh ông, đứa con gái ông từng nâng niu yêu thương mỗi ngày.

Ông ta lang thang khắp nơi trong tình trạng bán loạn, tai nạn giao thông đã làm ông mãi mãi ra đi. Cô ấy mang ông về quê để chôn cạnh mẹ mình.

Đó là tất cả sự thật, mong anh suy nghĩ và có những quyết định để sau này không phải hối hận... Mắt Lãm đã ướt nhoe, anh hối hận vì đã không đi tìm nàng thời gian vừa qua, anh đã để nàng một mình, anh là thằng đàn ông tồi tệ đã không tìm hiểu ra sự thật để giúp cho nàng vượt qua những nỗi đau mà một mình nàng đã gánh chịu...

Lãm nhận được đơn ly hôn của vợ sau vài ngày, cô muốn giải thoát để anh có thể toàn tâm mà tìm nàng, đó là món quà cô an ủi nàng sau nhiều mất mát. Lãm có đi tìm nàng nhưng nàng đã thực sự biến mất, Lãm hiểu được rằng, khi cơn mưa đã trôi qua thì không thể tìm lại được.

Sẽ có những cơn mưa khác vào từng thời điểm khác nhau, do đó những ai yêu mưa hãy đón nhận và tìm cách giải quyết đừng để những giọt mưa vuột ra khỏi tầm tay, rồi trôi tan theo bong bóng nước...

MINH VY